

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. София, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

като разглежда докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100500752 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба от 17.12.2021 год. на длъжника И-Б.. С., чрез адв. Д.П. /надлежно упълномощен/, срещу отказ от 29.11.2021 год. на частен съдебен изпълнител Г.Д., с рег. №781 на КЧСИ, по изпълнително дело №20197810400065, да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Жалбоподателят поддържа, че процесното изпълнително дело било образувано срещу него въз основа на молба на вискателя Национална агенция за приходите от м.февруари 2019 год. Извън тази молба вискателят не бил поискал извършването на други изпълнителни действия, поради което и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК бил изтекъл и делото било прекратено по право. Вероятно частният съдебен изпълнител бил приел, че този срок е бил прекъснат чрез извършените през 2020 год. и 2021 год. изпълнителни действия – запови и опис. Всъщност тези действия били незаконосъобразни и негодни да прекъснат срока за перемпция, тъй като били извършени служебно от частния съдебен изпълнител, а не въз основа на искане на вискателя. По изпълнителното дело не било извършено възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, а при липсата на такова възлагане съдебният изпълнител не разполагал с правомощие да извършва изпълнителни действия по собствена инициатива.

Вискателят Национална агенция за приходите не изразява становище по жалбата.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК съдебният изпълнител заявява, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Процесното изпълнително дело било образувано на 13.02.2019 год. за събиране на частно парично вземане от НАП, като на 21.02.2019 год. на длъжника била връчена покана за доброволно изпълнение, бил насрочен

опис на движими вещи и наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника и по банковите му сметки. За периода от 2019 год. до 2021 год. поради несеквестируемост на трудовото възнаграждение на длъжника, били наложени нови запори върху банковите му сметки – на 26.02.2019 год. и върху трудовото му възнаграждение, получавано от „П.Е.С.Т.“ ООД – на 03.05.2019 год. На 05.02.2020 год. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Р.Т.“ ЕООД. На основание сключено споразумение между ЦУ на НАП и КЧСИ, съдебният изпълнител имал право да определя подходящи начини за изпълнение. С призовка за принудително изпълнение от 16.07.2020 год., след отмяна на мораториума върху процесуалните срокове и отпадане на ограничителните мерки по Закона за извънредното положение, бил насрочен опис на секвестируеми движими вещи на длъжника за 31.08.2020 год., в резултат на което длъжникът осъществил доброволно плащане на сумата от 200 лв. на 01.09.2020 год. С призовка за принудително изпълнение от 17.11.2020 год. била насрочена нова дата за опис на движими вещи, която обаче не била връчена. С призовка за принудително изпълнение от 18.02.2021 год. била насрочена нова дата за опис на движими вещи, връчена на длъжника при условията на чл. 47 ГПК, а на 20.05.2021 год. била наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника, като на 13.07.2021 год. бил насрочен опис на възбранения имот. Съответно на 06.12.2021 год. и на 03.12.2021 год. били наложени запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „М.**“ ЕООД и върху вземането му срещу „Изипей“ АД. Следователно срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК бил многократно прекъсван. Наличието на доброволни плащания от длъжника след образуването на изпълнителното дело изключвало възможността от прекратяването му на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Докато вискателят получавал изпълнение на дължимото /макар и с периодични плащания/, изпълнението било в процес на реализиране на своята основна функция и в този смисъл нямало основание за неговото прекратяване. В случая от датата на доброволното плащане – 01.09.2020 год. започвал да тече за четвърти път нов срок, който изтичал на 01.09.2022 год. Освен това при телефонен разговор с длъжника, проведен на 03.12.2021 год., същият бил признал остатъка от дълга, като декларирал, че доброволно и разсрочено ще го погасява – в тази връзка на основание чл. 434, ал. 2 ГПК бил съставен протокол. В изпълнение на уговорения погасителен план, на 10.01.2022 год. длъжникът доброволно заплатил сумата от 400 лв. С писмо от 14.12.2021 год. работодателят „М.**“ ЕООД уведомил съдебния изпълнител, че предвид поетия от длъжника ангажимент да плаща доброволно задълженията си, няма да се правят удръжки от трудовото възнаграждение и да се внасят дължимите вноски.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя и мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по делото, намира за установено следното:

Изпълнително дело №20197810400065 по описа на частен съдебен изпълнител Г. Д., с рег.№781 на КЧСИ, е било образувано по молба от 13.02.2019 год. на Национална агенция за приходите въз основа на изпълнителен лист от 26.09.2014 год., издаден по НОХД

№2316/2011 год. по описа на СГС, НО, срещу И-Б.. С. за сумата от 1 010 лв. – разноси за предоставена правна помощ в полза на НБПП и 5 лв. – държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на СГС. С молбата е поискано налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Д.“ АД, запор върху притежаван от длъжника лек автомобил и опис, оценка и публична продаден на негови движими вещи.

На 20.02.2019 год. на длъжника била връчена покана за доброволно изпълнение за следните суми: 1 010 лв. – разноси, 5 лв. – държавна такса за издаване на изпълнителен лист, 150 лв. – юрисконсултско възнаграждение по изпълнителното производство и 342.84 лв. – такси по изпълнението.

На 20.02.2019 год. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Д.“ АД, като с писмо от 22.02.2019 год. посоченото дружество уведомило съдебния изпълнител, че признава вземането, но получаваното трудово възнаграждение е под минималната работна заплата и няма основание да се правят удържки от него.

Впоследствие частният съдебен изпълнител насрочил на 31.08.2020 год. опис на движими вещи на длъжника, за което последният бил уведомен с призовка за принудително изпълнение, получена на 22.07.2020 год.

На 01.09.2020 год. длъжникът заплатил доброволно сумата от 200 лв., като в тази връзка частният съдебен изпълнител изготвил сметка от 04.09.2020 год. за заплащане на такса по т. 26 ТТРЗЧСИ в размер на 18 лв. и на 02.09.2020 год. превел на вискателя сумата от 181 лв., като съгласно чл. 455, ал. 2, изр. 2 ГПК отбелязал погасяването върху изпълнителния лист /на гърба му/.

На 29.11.2021 год. длъжникът подал молба, с която поискал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, която била оставена без уважение с обжалваното постановление от 29.11.2021 год. /надлежно съобщено на 03.12.2021 год./.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирана страна срещу подлежащи на обжалване актове по чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК и в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Основанията, осуетяващи реализацията на правото на вискателя, са изрично и изчерпателно уредени в разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК. Само настъпването на някоя от законоустановените хипотези освобождава съдебния изпълнител от служебните му задължения по отношение на вискателя. Без да е констатирал такова основание, органът по изпълнението няма свободата да го преустанови.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години /с изключение на делата за издръжка/, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство в този случай настъпва по силата на закона, а съдебният

изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти.

Според т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането – чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Изпълнителният процес съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да то приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Вискателят трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането нови изпълнителни способности.

В приложение на задължителните разяснения, дадени с горепосоченото Тълкувателно решение, СГС приема, че основанието по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е налице, когато вискателят въобще не е поискал извършването на изпълнителни действия, а не когато такива са поискани, но не са приложени поради някаква причина, включително поради липсата на притежавано от длъжника имущество. Т.е., необходимо е бездействие на вискателя в продължение на две години /който срок е процесуален преклузивен/, каквото не е налице, когато същият е отправял искания за насочване на изпълнението с посочване на изпълнителен способ, без значение дали той е приложен, а ако е приложен или се прилага бездействие също не е налице в периода на прилагането. Очевидно перемпция не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото защото през това време

може да се е осъществявал поискания предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени със сигурност, има ли нужда от друг способ. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение – включително доброволно, например по постигнато споразумение между страните, т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило /успешно или безуспешно/ или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане – виж Решение № 37 от 24.02.2021 год. на ВКС по гр. дело № 1747/2020 год., IV г. о., ГК.

В разглеждания случай е видно от данните по изпълнителното дело, че не е налице период на двегодишно бездействие на вискателя, доколкото същият е поискал извършването на изпълнителни действия за събиране на процесните парични вземания на 13.02.2019 год. /и такива са били извършвани, а именно заповед върху трудовото възнаграждение – на 20.02.2019 год. и опис, насрочен на 30.08.2020 год./, а на 01.09.2020 год. длъжникът доброволно е заплатил сумата от 200 лв.

В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ на частния съдебния изпълнител се явява законосъобразен, поради което и жалбата на длъжника И-Б.. С. следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изложените съображения, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на длъжника И-Б.. С. срещу отказ от 29.11.2021 год. на частен съдебен изпълнител Г.Д., с рег.№781 на КЧСИ, по изпълнително дело №20197810400065, да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____